På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes;**

2. **Hver af parterne afholder sine egne sagsomkostninger.**

O'Keeffe Donner Mertens de Wilmars

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. februar 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 5. FEBRUAR 1976 [1]

Høje Ret.

I det væsentlige søger sagsøgerinden i denne sag at få en beslutning fra Kommissionen annulleret, hvorved hun blev afskediget efter afslutningen af hendes prøvetid som tjenestemand. Hun kræver derudover eller alternativt skadeserstatning.

Sagsøgerinden er fru Germaine Lambert, født Van de Roy. Hun er belgisk statsborger. Hun bestod udvælgelsesprøve KOM/LA/90, der blev afholdt i 1973 med henblik på oprettelse af en reserveliste af oversættere i Kommissionen. Ved beslutning af 28. februar 1974 blev hun med virkning fra 16. april 1974 udnævnt som tjenestemand på prøve i en stilling i lønklasse LA/8 i Kommissionens nederlandske oversættelsesafdeling.

Denne afdeling er en del af direktorat D (oversættelse, dokumentation, reproduktion og bibliotek) i Kommissionens generaldirektorat IX (Personale og administration). Afdelingschefen var — og er stadig, tror jeg — Dallinga, medens direktøren for direktorat IX — D var Ciancio. Direktoratet omfattede også afdelingen oversættelse (generelle spørgsmål), hvis leder var Pignot.

1 — Oversat fra engelsk.

Sagsøgerinden blev, da hun begyndte sit arbejde, tilknyttet en gruppe, der behandlede udvikling, regionalpolitik og transport. Hun var under tilsyn af en revisor, de Niel (også belgier), der arbejdede som denne gruppes koordinator. Det ser ud til, at alt, hvad hun havde frembragt i de første måneder af hendes prøvetid, blev revideret af de Niel, der hver gang mundtligt forklarede hende de rettelser, han havde foretaget. Senere fik hun — da denne tidrøvende fremgangsmåde ikke kunne fortsætte for evigt — simpelt hen tilsendt sine reviderede oversættelser, og det blev overladt til hende selv at anmode om at få dem forklaret. I nogle tilfælde blev hendes oversættelser i sidstnævnte periode revideret af andre end de Niel. Sagsøgerinden klager over, at denne fremgangsmåde gjorde det vanskeligt for hende at opdage sine fejl, da det betød, at både regulære fejl, stilistiske mangler og mere personlige forkærligheder blev behandlet ensartet. Hun udtaler, at hendes vanskeligheder blev forstørret af den omstændighed, at nederlandsk er et sprog, der er i hurtig udvikling, og at accepteret sprogbrug i den nederlandsk talende del af Belgien ikke altid er den samme, som betragtes som korrekt i Nederlandene. De Niel har imidlertid over for retten i retsmødet givet udtryk for, at han anser udtryk, som benyttes oppe nordpå, og korrekte udtryk, der benyttes overalt i Belgien, som lige antagelige.

Ifølge sagsøgerinden gav de Niel i eller omkring juni 1974 udtryk for sin tilfredshed med hendes fremskridt. Det er imidlertid klart, at han i november samme år var nået til den konklusion, at hun aldrig ville blive en fyldestgørende oversætter..

Tjenestemandsvedtægtens artikel 34 fastsætter en prøvetid på 9 måneder for tjenestemænd i kategori A, LA eller B. Sagsøgerindens prøvetid skulle herefter udløbe den 15. januar 1975.

Det hedder i artikel 34, stk. 2:

»Senest en måned før prøvetidens udløb skal der gives en udtalelse om den pågældendes egnethed til varetagelse af de med hans stilling forbundne opgaver samt om hans tjenstlige indsats og adfærd. Udtalelsen meddeles den pågældende, hvorpå denne skriftligt kan fremsætte sine bemærkninger. Hvis tjenestemanden ikke har udvist tilfredsstillende faglige kvalifikationer til at blive fastansat, afskediges han.«

Udtalelsen om sagsøgerinden skulle herefter udarbejdes senest den 15. december 1974.

I henhold til det reglement, som Kommissionen har vedtaget med hjemmel i tjenestemandsvedtægten, skal en udtalelse vedrørende prøvetid for en tjenestemand i kategori A eller LA underskrives af »den pågældende direktør«. Dette betød, at udtalelsen om sagsøgerinden skulle underskrives af Ciancio.

Det blev imidlertid Dallinga, som iværksatte udfærdigelsen af udtalelsen om hende. Dette gjorde han den 8. november 1975, som han forklarede til Domstolen i retsmødet, da han gjorde rede for, hvorfor denne dato forekom øverst på den endelige udgave af udtalelsen. Dallinga (hvem der ikke er grund til ikke at tro) forklarede endvidere Domstolen, at han derefter havde to møder med de Niel og de andre revisorer og ledende oversættere i de Niel's gruppe for at diskutere det udkast til udtalelse, som han (Dallinga) havde udarbejdet. Efter disse møder blev udkastet ændret en smule og derefter renskrevet. Den renskrevne version blev den 29. november 1974 underskrevet af Ciancio og blev således til udtalelsen om sagsøgerindens prøvetid. Udover Ciancio er den underskrevet af Pignot og Dallinga som »højere rådspurgte tjenestemænd«.

Som De sikkert ved, skal udtalelsen vedrørende prøvetiden ifølge de regler, som Kommissionen har vedtaget, udfærdiges på en formular, hvor der blandt mange andre ting skal gives en række vurderinger af den pågældende, der skal vurderes som »meget god«, »god« eller »utilfredsstil-

lende«. I udtalelsen om sagsøgerinden blev hendes evne til at organisere, hendes ansvarsfølelse, hendes arbejdshastighed, hendes forbindelser i afdelingen og udenfor og hendes punktlighed karakteriseret som »god«. Imidlertid blev hendes kundskaber i relation til stillingen, hendes forståelse, tilpasningsevne og dømmekraft, hendes initiativ og kvaliteten af hendes arbejde vurderet som »utilfredsstillende«. For hver af disse negative vurderinger blev der som påbudt givet en kort redegørelse. Dette efterfulgtes af en generel udtalelse om, at hun ikke havde nået det niveau, som måtte forventes selv af en oversætter, der var begynder, og at hendes tidligere faglige erfaring klart havde været utilstrækkelig. Udtalelsen konkluderede i at anbefale hendes afskedigelse ved udløbet af prøvetiden.

Udtalelsen blev i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2 meddelt sagsøgerinden den 2. december 1974.

Efter at have haft en samtale med Ciancio den 3. december 1974 underskrev sagsøgerinden udtalelsen på den del af formularen, som var forbeholdt hendes bemærkninger. Her gav hun udtryk for, at hun var uenig med bemærkningerne i udtalelsen. Samme dag underskrev hun et detaljeret notat, hvori hun havde gjort rede for sine kommentarer til udtalelsens kritik af hende.

Tilsyneladende er afskedigelsen af en oversætter ved udløbet af prøvetiden en sjælden begivenhed ved Kommissionen. Måske var det af den grund, at Ciancio fandt det ønskeligt at anmode Dallinga om en mere udførlig udtalelse om sagsøgerindens arbejde og navnlig at gøre nærmere rede for de fejl, hun havde begået i sit arbejde. Denne yderligere rapport blev sendt til Ciancio af Dallinga den 14. januar 1975. Vedlagt var et dokument, hvori der var givet talrige eksempler på fejl eller angivelige fejl i sagsøgerens arbejde, udvalgt af en række af hendes oversættelser, og som var inddelt i tre grupper: A. Eksempler på utilstrækkeligt kendskab til nederlandsk eller på dårlig stil, B: Eksempler på helt eller delvis unøjagtig oversættelse og C: Eksempler på ukorrekt citering af tidligere dokumenter.

Det fremgår imidlertid ikke, om denne yderligere udtalelse spillede nogen rolle i Kommissionens beslutningsproces.

Kommissionen besluttede, at sagsøgerinden skulle afskediges med virkning fra den 16. januar 1975. Det er ikke klart, præcis hvornår denne beslutning blev truffet. Det formelle dokument, som indeholder beslutningen, og som er underskrevet af det Kommissionsmedlem, der er ansvarlig for personalesager, er ikke dateret. Sagsøgerinden siger, at hun den 14. januar 1975 stadig ikke vidste, hvad beslutningen ville gå ud på, at hun den 15. havde fri, og at hun, da hun den 16. mødte på arbejde, mundtligt af Dallinga blev underrettet om, at hun var blevet afskediget, og at dette blev bekræftet — ligeledes mundtligt — af Ciancio. Samme dag blev der kl. 16,43 tilsendt hende en telexmeddelelse fra det pågældende Kommissionsmedlem fra Luxembourg (hvor han angivelig opholdt sig på dette tidspunkt), hvori hun blev underrettet om sin afskedigelse fra samme dag at regne. Et bud gjorde forgæves forsøg på at aflevere denne telexmeddelelse til hende om aftenen den 16. januar. I henhold til hendes egen redegørelse for denne aftens begivenheder skyldes det forgæves forsøg i vidt omfang hendes egen adfærd. I alle tilfælde overrakte Dallinga hende telexmeddelelsen om morgenen den 17. januar 1975. Den blev bekræftet af et anbefalet brev af 17. januar fra generaldirektøren for personale og administration, som var poststemplet den 20., og som hun modtog den 21. Dette brev indeholdt en kopi af den formelle beslutning om hendes afskedigelse.

Den 10. februar 1975 indgav sagsøgerinden i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2 klage til Kommissionen over hendes afskedigelse. Denne klage blev registreret på Kommissionens

generalsekretariat den 12. februar 1975 og udtrykkelig afvist ved Kommissionens beslutning af 16. maj 1975, som blev meddelt sagsøgerinden den 2. juni 1975.

Den 11. august 1975 anlagde sagsøgerinden den foreliggende sag, i hvilken hun har nedlagt påstand om annullation af beslutningen om at afskedige hende og følgelig om annullation af den beslutning, hvorved hendes klage ifølge artikel 90, stk. 2 blev afvist, og også kræver erstatning for den skade, hendes anseelse har lidt som følge af den ovennævnte beslutning. Hun har fremsat et subsidiært krav om betaling af et beløb, svarende til 10 måneders løn.

Det grundlag, hvorpå sagsøgerinden anfægter gyldigheden af beslutningen om hendes afskedigelse findes i en forkortet udgave af hendes klage af 10. februar 1975, som er vedlagt stævningen. I dette sammendrag har hun inddelt disse grunde i 3 grupper.

Den første gruppe omfatter to grunde, som i sagsøgerindens tanker forståeligt er forbundet. For det første hævder hun, at hun er blevet misbedømt for så vidt angår sine kundskaber i nederlandsk. For det andet indvender hun, at de, som har truffet denne afgørelse, ikke var kvalificeret hertil.

Som støtte til den første af disse anbringender støtter hun sig til den omstændighed, at hun har skrevet en roman på hollandsk, »Jakko en Jamina«, som af en række fremtrædende kritikere, herunder professor Meyers i Bruxelles, er blevet almindelig rost, navnlig for dens stil og ordvalg. Hun har også i et bilag til replikken omhyggeligt og punkt for punkt kommenteret bilaget til Dallinga's yderligere udtalelse til Ciancio af 14. januar 1975.

Hvis vi for et øjeblik ser bort fra jus finder jeg, at det faktisk er irrelevant, at hun har skrevet en fortrinlig roman på nederlandsk. Forfatterevner og den form for faglig kunnen, som kræves af en oversætter af fællesskabsdokumenter, har intet tilfælles. Begge kræver selvfølgelig beherskelse af sproget, men af højst forskellig art. En forfatter ville ikke blive læst, hvis han (eller hun) skrev i den stil, som findes i fællesskabsdokumenter vedrørende udviklingsgarantier, regionalpolitik eller transport. Omvendt ville det være utilfredsstillende, hvis oversættere i en fællesskabsinstitution valgte at oversætte disse dokumenter, som om de skrev en roman.

Jeg vender tilbage til jus, som på dette punkt er helt klar. Domstolen kan ikke sætte sin vurdering af en tjenestemands evne til at udføre særlige opgaver i stedet for den ansættende institutions. Domstolens kompetence er i et sådant tilfælde begrænset til at undersøge, hvordan den ansættende institution er nået til sin beslutning, og om denne var støttet i korrekte og relevante grunde. Se for eksempel sag 10/55 *Mirossevich* mod *Den Høje Myndighed* (Sml. 1954-1964, s. 37) og sag 29/70 *Marcato* mod *Kommissionen* (Recueil 1971, s. 248). Jeg har ikke overset, at Domstolen i *Mirossevich*-sagen indhentede en sagkyndig udtalelse om kvaliteten af en af sagsøgerindens oversættelser, men dette skete med et andet formål. Sagen opstod, inden der fandtes personalevedtægter. Sagsøgerinden var blevet ansat som oversætter ved Den Høje Myndighed ifølge en kontrakt, der (som det blev påstået) gav hende ret til en prøvetid på 1 måned. I løbet af denne måned havde hun kun fået 3 korte tekster til oversættelse. Det var spørgsmålet, om hun herved havde fået tilstrækkelig lejlighed til at vise sine evner. Til støtte for sin påstand om, at hun havde haft lejlighed hertil, fremlagde Den Høje Myndighed en af hendes oversættelser — de andre to var øjensynlig gået tabt. Den høje Myndighed argument var, at oversættelsen var så dårlig, at det klart ikke havde haft nogen mening at give hende yderligere arbejde. Domstolens formål med at kræve en sagkyndig udtalelse var at få fastslået, om det forholdt sig således.

For så vidt angår den foreliggende sag mener jeg, at det bør erindres, at ikke

blot blev sagsøgerindens arbejde, men også hendes generelle kundskaber, forståelse, tilpasningsevne, dømmekraft og initiativ karakteriseret som »utilfredsstillende«. Dette udgør en sammensat vurdering af en art, som Domstolen atter og atter har udtalt, at den ikke kan efterprøve.

Sagsøgerindens indsigelse mod kompetencen hos de personer, som foretog vurderingen af hende, kan sammenfattes således:

a) Ciancio og Pignot kunne ikke nederlandsk;
b) Dallinga havde ikke været interesseret i hendes arbejde i de første syv måneder af hendes prøvetid;
c) de Niel var forudindtaget mod hende;
d) De andre tjenestemænd, Dallinga rådførte sig med, havde set meget lidt af hendes arbejde, og en af dem havde faktisk, da han reviderede en af hendes oversættelser, indføjet nogle fejltagelser i den, som hun først var blevet bebrejdet.

Hvis sagsøgerinden har ret på disse punkter, må resultatet heraf være, at ingen var kompetent til at udarbejde eller underskrive hendes udtalelse.

Efter min opfattelse var det helt korrekt, at Dallinga skulle lave udkast til udtalelsen om sagsøgerinden, og at han skulle gøre dette ved at rådføre sig med de Niel, der havde bedst kendskab til hendes arbejde, og med de andre ældre tjenestemænd i hans afdeling, som kendte noget til det. Det er ikke godtgjort, at de Niel var forudindtaget: det er kun godtgjort, at han udtrykte et negativt syn på sagsøgerindens evner. Der er heller ingen grund til at tro, at Dallinga på nogen måde forsømte at holde sig underrettet om arbejdet i sin afdeling og navnlig om fremskridt hos dem, der var på prøvetid.

Ciancio underskrev udtalelsen, fordi reglerne kræver det. Dette kan ikke være sket til skade for sagsøgerinden: Det kan kun være en yderligere beskyttelse for hende. Det er ikke forklaret, hvorfor Pignot også underskrev den, men jeg ser ikke, hvorledes dette forhold kan have skadet hende.

Jeg konkluderer, at ingen af de grunde, sagsøgerinden fremfører i sin første gruppe af indsigelser, bør tages til følge.

I den anden gruppe indvender sagsøgerinden, at artikel 34 i tjenestemandsvedtægten er overtrådt i hendes tilfælde, fordi hun ikke havde en prøvetid på fulde 9 måneder. Hun udtaler, at perioden blev reduceret af hendes ferie (en uge i juli og 10 dage i august 1974), af perioder, hvor der ikke var arbejde (tre uger i september og tre i oktober 1974), og af perioder, hvor hun – efter sin egen opfattelse – blev nægtet arbejde, skønt det forelå (fra den 15. til den 29. november, i de sidste tre uger af december 1974 og fra den 3. til den 15. januar 1975.) Hun udtaler, at hendes effektive prøvetid kun varede 5 måneder.

Det er utvivlsomt, at en tjenestemand på prøve skal gives lejlighed til at vise sine evner. Dette blev udtalt i *Mirossevich*-sagen og fremgår af Domstolens dom i sag 52/70 *Nagels* mod *Kommissionen* (Recueil 1971, s. 369-372). Men jeg mener ikke, at artikel 34 hjemler en tjenestemand på prøve ret til fulde 9 måneder til at bevise sine evner. Ikke blot er bestemmelsen om, at udtalelsen vedrørende prøvetiden skal udarbejdes »senest 1 måned før prøvetidens udløb« uforenelig med eksistensen af en sådan rettighed, men dette gælder også bestemmelsen i andet afsnit af artikel 34, stk. 2, hvori det hedder, at der »i tilfælde af, at den pågældende viser sig klart uegnet, kan der gives en udtalelse på et hvilket som helst tidspunkt under prøvetiden«, og hvori ansættelsesmyndigheden bemyndiges til at afskedige ham på grundlag af en sådan udtalelse før prøvetidens udløb.

Således er det alene spørgsmålet, om sagsøgerinden fik tilstrækkelig lejlighed til at vise, hvad hun var værd.

I denne henseende kan hun klart ikke beklage sig over sin egen ferie, som fak-

tisk må have omfattet nogle dage i de sidste tre uger af december 1974 i hvilke hun hævder, at hun blev nægtet arbejde.

Jeg foretrækker at se bort fra alt det, som er sket efter den 29. november 1974, hvor udtalelsen ved hendes prøvetids udløb blev underskrevet, fordi terningerne for så vidt angår indholdet af denne udtalelse allerede var kastet. Hendes eneste middel til indflydelse på ansættelsesmyndighedens afgørelse, som var støttet på udtalelsen, var de skriftlige bemærkninger, som hun var berettiget til at gøre på den.

Dette efterlader perioderne i september, oktober og november 1974, for hvilke hun klager over, at hun ikke havde noget arbejde. Under retsmødet blev det forklaret af Dallinga og de Niel, at der, da begyndere ikke kan betros hastende eller vanskeligt arbejde, er tidspunkter, hvor der ikke kan findes egnet arbejde til tjenestemænd på prøve. I sådanne perioder forventes det, at de studerer for at forbedre deres terminologiske viden. Dallinga og de Niel indrømmer, at der af denne grund var perioder, hvor sagsøgerinden ikke havde fået arbejde. De mente dog, at hun havde overvurderet disses længde.

Som svar på et af Domstolen stillet spørgsmål fremlagde Kommissionen en oversigt, der viste det antal månedlige sider, sagsøgerinden havde oversat. Tallene i denne oversigt for september, oktober og november 1974 synes ikke at være klart forskellige fra tallene for de tidligere måneder i hendes prøvetid. Det fremgår også af tabellen, at hun i perioden fra april til november 1974 inklusive i alt oversatte 294 sider.

Under alle disse omstændigheder synes jeg, at sagsøgerinden har fået en reel mulighed for at vise, hvad hun var værd. De faktiske omstændigheder i denne sag er langt fra de samme som i *Mirossevich*-sagen.

I den tredje gruppe opregner sagsøgerinden en række klager, om hvilke jeg straks vil sige, at de hverken individuelt eller samlet efter min opfattelse udgør en tilstrækkelig begrundelse for at tilsidesætte afskedigelsesbeslutningen.

For det første henviser hun til den tildragelse, hvortil jeg allerede har hentydet, hvor en revisor indføjede fejl i en af hendes oversættelser. Da de Niel — som hun selv udtaler det — accepterede, at hun ikke var ansvarlig for disse fejl, da hun påpegede dem, tror jeg ikke, at denne tildragelse har nogen betydning.

For det andet henviser hun til en lejlighed midt i november 1974, da hun blev anmodet om med kort varsel at oversætte en tysk tekst, som hun påstod var delvis uforståelig, og hvorom forfatteren — da hun telefonerede til ham — fortalte, at den ikke var parat til oversættelse. Hun klager over, at hun fik for kort tid til at gennemlæse oversættelsen af denne tekst, efter at den var renskrevet. Men jeg synes, at den form for tildragelser må uundgåeligt fra tid til anden være en del af alle oversætteres tilværelse.

For det tredje klager hun over, at det var umuligt for hende at kontrollere de Niel's rettelser i nogle oversættelser, som hun foretog mellem den 29. november og den 3. december 1974. Som jeg allerede har antydet, tror jeg ikke, at noget af det, som skete efter den 29. november 1974, kan have nogen betydning for sagen.

Endelig udtaler hun, at de bemærkninger, som blev givet i hendes udtalelse vedrørende vurderingerne af hende, var så korte og holdt i så generelle vendinger, at det var vanskeligt at kommentere dem. Men det er i disse bemærkningers natur, at de skal være kortfattede og holdt i generelle vendinger.

Efter min opfattelse følger heraf, at sagsøgerindens påstand om annullation af beslutningen om at afskedige hende må afvises.

Det samme må følgelig gælde hendes erstatningskrav. Dette vedrører, som jeg har

nævnt, den skade, hendes anseelse angiveligt har lidt som følge af hendes afskedigelse. Grundlaget herfor er, at da tjenestemænd på prøve meget sjældent afskediges, vil hun falde i de personers agtelse, som kender hende. Dette er muligt, men hun kan kun kræve erstatning for den skade, hvis den er en følge af, at Kommissionen har foretaget sig noget ulovligt. Hvis jeg har ret, har dette ikke været tilfældet.

Sagsøgerindens påstand om udbetaling af et beløb svarende til 10 måneders løn støttes på, at hun har befundet sig i et retsligt tomrum i perioden mellem den 15. januar 1975 (hvor hendes prøvetid udløb) og den 21. januar 1975 (da hun – i henhold til sin egen opfattelse – modtog formel meddelelse om sin afskedigelse), og at hun derfor må have været ansat fra den 15. januar ved en stiltiende kontrakt af ubegrænset varighed, som Kommissionen ensidigt brød ved at afskedige hende.

Jeg synes, at selv om man antager, at sagsøgerinden har ret, når hun udtaler, at hun først blev korrekt informeret om Kommissionens beslutning den 21. januar 1975, at dette argument ikke blot er fantasifuldt, men i uoverensstemmelse med retspraksis.

Udgangspunktet er selvfølgelig i dag, at det retlige forhold mellem en tjenestemand og den ansættende myndighed er af vedtægts- og ikke kontraktsmæssig art: se f.eks. sag 28/74 *Gillet* mod *Kommissionen,* Sml. 1975, s. 472.

I sag 52/70 *Nagels* mod *Kommissionen* (Recueil 1971, s. 372) og sagerne 10 og 47/72 *Di Pillo* mod *Kommissionen,* Sml. 1973, s. 770, blev det udtalt, at en institution er berettiget til inden for rimelig tid efter afslutningen af en tjenestemands prøvetid at beslutte, hvorvidt han skal ansættes eller afskediges. I *Nagels* sag blev en periode på 16 dage anset for rimelig. I *Di Pillo* sagen blev et tidsrum på næsten 7 uger efter udarbejdelsen af udtalelsen vedrørende prøvetiden anset for passende. Jeg overser ikke, at der i den sidstnævnte sag blev udbetalt erstatning til sagsøgeren, men dette skyldtes, at udtalelsen vedrørende prøvetiden var blevet udarbejdet over tre måneder for sent. Kommissionen havde i denne henseende overtrådt vedtægten.

Jeg bemærker endelig, at sagsøgerinden i denne sag i henhold til artikel 34, stk. 2 var berettiget til kompensation svarende til to måneders grundløn, hvilken hun også modtog.

Som følge heraf er jeg af den opfattelse, at sagen bør afvises og hver part afholde sine egne omkostninger.